

Kaszás István És Felesége Siófokon

A kép 1920-ban készült Siófokon, egy évvel a születésem előtt. Balról jobbra: édesapám, Kaszás István, édesanyám, mögöttük ülő helyzetben apám unokahúga. A többi személyt nem ismerem.

Édesanyám rendkívül jómódú családból származott. Volt tábornok, színházigazgató, több báró. Nagypám bankigazgató volt. Halála után nagyanyám, aki négy nyelvet beszélt, panziókat bérelt Svájcban, Franciaországban és a Balatonon.

Az édesapámékról csak nagyon hézagosan tudok. Apai nagypámat egyáltalán nem ismertem, csak azt tudom, hogy Kapolcson [akkor: Zala vm.] éltek, és az apai nagypám volt az egyetlen zsidó bíró Magyarországon. Tehát Kapolcs bírása volt. Krausz Bélának hívták.

Édesapám nagyon régen, még jóval a házasságkötése előtt magyarosított. Kapolcson született 1881-ben. Sümegen [akkor: Zala vm.] járt középiskolába, Keszthelyen [Zala vm.] végezte az agráregyetemet, és utána Budapestre nősült.

Apámnak három fivére volt. Géza építésmérnök volt, korán meghalt tbc-ben, még jóval a holokauszt előtt. Lánya, Klári Amerikába ment férjhez. Ernő Budapesten volt terménykereskedő, és 1944-ben halt meg Bécsújhelyen. Feleségének, Renée-nek Pesten bridzsszalonja volt, volt két gyermekük, Béla és Zsuzsa. Emil Tapolcán volt gazdálkodó, onnan hurcolták el. Egyik lánya, Bözsi Székesfehérvárott élt, onnan vitték el. Másik lánya, Zsuzsa túlélte a deportálást, és Ausztriában ment férjhez.

Édesapám cégvezető volt, egészen a zsidótörvényig [lásd zsidótörvények Magyarországon]. Utána önállósította magát, és egy úgynevezett hőszigetelő vállalatot nyitott az 1938-as évben, és ezt csinálta egészen addig, amíg 1944-ben el nem hurcolták.

1920-ban feleségül vette anyámat, akinek a lányneve Waizen Ella. Én 1921-ben születtem, egyedüli gyerek voltam egy nagyon jómódú középpolgári családban. Édesanyámmal rossz volt a

kapcsolatom, ő kezdettől fogva agyi problémákkal élt, úgyhogy engem gyűlölt. Én voltam az egyetlen gyerek. Apám imádott, anyám gyűlölt, ez volt körülbelül a kép.

Anyám sose foglalkozott velem. Anyámnak furcsa dolgai voltak. Egészen kiskoromban rendezett nekem zsúrt, mert nagyon adott a külsőségekre. Meghívott gyerekeket, akik hoztak nekem ajándécsokoládét, amit ő az utolsó szemig elzárt a szekrényébe, és mind megette. A háztartási alkalmazottak adtak titokban enni, mert nem akart enni adni. Például téliszalámi volt otthon, de nem adott belőle, hanem megdörzsölte a kenyeret téliszalámmal, és azt a darab kenyeret adta nekem, aminek téliszalámszaga volt. Utált, mert nem akart engem. Ha például bridzsvendégek voltak nálunk -- a mai napig emlékszem, olyan négy-öt éves lehettem --, megcsinálta, hogy elment mellettem, belecsípett a combomba, és megcsavarta. Ez iszonyúan fájt, és nagyot ordítottam. Erre: "Mi van, kislányom? Ki bántott?" Szóval ilyen beteges dolgai voltak.

Szüleim világéletükben az Újlipótvárosban laktak. Amikor megszülettem, akkor az Ügynök utcában [ma Kresz Géza utca]. Hatéves koromban átköltöztünk a Sziget utcába [most Radnóti Miklós utca], és ott laktunk 16 éves koromig. Onnan átköltöztünk a Tátra utca 21-be, egy akkor épült, ultramodern, központi fűtéses, háromszoba-hallos lakásba.